

La població de la Conca de Barberà a l'època moderna

Valentí Gual Vilà

• La població de la Conca • de Barberà a l'època moderna

• Valentí Gual Vilà

Fogatges, censos i llibres sacramentals

Per al coneixement de l'estat i l'evolució de la població durant l'època moderna (segles XVI-XVIII), els historiadors i els demògrafs disposen de dues grans eines documentals: els censos de població i els llibres sacramentals.

Als efectes de comprensió general, podem situar dintre del primer grup els anomenats *fogatges*. Es tracta de relacions nominals dels caps de casa o foc d'una localitat, agrupats per circumscripcions superiors laiques (vegueries) o eclesiàstiques (bisbats). Com qualsevol font documental d'etapa preestadística, els fogatges presenten limitacions d'ús i aprofitament derivades de la seva naturalesa, confecció i redacció. Així, hem de considerar que el fogatge era ordenat per la Corona amb objectius fiscals (repartiment d'un impost o taxa) i militars (aixecament i provisió d'una lleva). Lògicament, ambdues finalitats causaven una voluntat d'ocultar caps de casa: com menys n'hi havia, menys diners calia pagar i menys homes havien de servir com a carn de canó.

Un altre problema, i no pas menor, rau en el coeficient conversor o multiplicador. Avesats com estem a comptar en nombre d'habitants, s'imposa preguntar-se per quina xifra hem de multiplicar el nombre de focs per convertir-la en nombre de pobladors. En la resposta no hi ha pas acord, han estat proposats coeficients que van del 3,5 al 5, motiu pel qual suggereixen xifres molt diferents. Ja no entrarem, aquí, en el debat de si és possible l'obtenció d'un coeficient vàlid per a tot Catalunya i per a totes les èpoques, igual per als llocs de poblament concentrat que dispers, a la ciutat i al camp, a la muntanya i al pla...

Encara hi hem d'afegir altres imponderables, com ara la pèrdua de molts fogatges i la seva agrupació temporal poc convenient als nostres interessos: en tenim tres en poc més de mig segle (1497, 1515 i 1553) i cap més fins a arribar al censos del primer vicenni del segle XVIII. Es produeix un descobert, doncs, de més de 150 anys. Sumem-hi els procediments de redacció contradictoris i la figura de la "casa taxada" (tots els llocs d'un mateix domini senyorial eren estimats en conjunt, sense individuació) per acabar d'obtenir un panorama força gris.

Amb el segle XVIII, a Catalunya s'inauguren les estadístiques censals. Són nombroses i de grau d'aprofitament ben divers, car les immediatament posteriors a la guerra de Successió presenten evidents ocultacions del volum de poblament. La que ha merescut més crèdit és l'anomenat cens del comte de Floridablanca (1786-1787), tot i que tampoc no s'escapa d'alguna foscor. Per tant, tot el conjunt de

fogatges i de censos han de ser acceptats amb reserves i prenent en consideració els advertiments que hem efectuat.

Per tot plegat, en qualsevol estudi demogràfic s'imposa la utilització d'una documentació cabdal: els llibres sacramentals. De redacció obligatòria des del 1563, per acord pres en una de les darreres sessions del concili de Trento, permeten de saber el nombre de baptismes, defuncions i matrimonis de cada parròquia any rere any. Amb l'afegit important de confirmacions i llibretes de compliment pasqual, els sacramentaris constitueixen un eix bàsic per al coneixement de l'evolució demogràfica d'una localitat. Malauradament, el pas del temps ha passat una factura que, en molts casos, no ha pogut ser saldada: a les destruccions de llibres causades per les guerres (des de la dels Segadors fins a la Guerra Civil espanyola), hi hem de sumar les espoliacions, els robatoris, la descurança i tot un seguit d'elements que seria llarg d'enumerar. Tot plegat, un excés d'enemics per a una correcta preservació dels fons ha fet que en moltes parròquies de Catalunya els sacramentaris presentin buits cronològics o serials i, àdhuc, que simplement s'hagin perdut irremissiblement, perquè eren còpies úniques.

El volum de poblament a la llum de fogatges i censos

L'any 1497, la Catalunya administrativa tenia 55.541 focs, ben lluny dels 104.069 dels anys 1365-1370. Després d'una llarga centúria desastrosa, el país, al final del segle xv, ha estat definit com un "ermot", amb una densitat mitjana molt baixa (a la ratlla de 7 hab./km²) i amb una Barcelona amb 5.847 focs, que aplegava, doncs, el 10% del total. Tot enmig d'un paisatge desolat, trencat només per la silueta dels pobles abandonats i dels masos ròncecs.

L'any 1515, la situació general havia canviat escassament. La xifra de focs s'havia enlairat un 7%, fins a arribar als 59.435. Es tracta d'un document massa proper al seu antecessor per fer-hi massa comentaris, encara que convé de retenir aquest petit increment.

L'augment sembla clar, ja, el 1553. Aquest fogatge va ser estudiat al detall, com altres, per J. Iglésies, que suma fins a 65.235 focs, en el total de Catalunya, o sigui, Principat i comtats. Atès que en el document original no hi figuraven la ciutat de Barcelona, Val d'Aran i altres llocs menors, Iglésies corregí la xifra fins als 72.753 focs.

Per a la Conca estricta, ens endinsarem en l'estudi comparatiu dels resultats que ofereixen els fogatjaments i el cens del 1708. Insistirem, sobretot, en l'evolució del nombre de focs dels diferents indrets de la comarca en les dates anteriors a l'etapa de què disposem d'informació dimanada dels sacramentaris, intentant de concretar el volum absolut i percentual de les pèrdues o guanys, la seva geografia, la distribució del poblament segons l'alçària i la trajectòria de les densitats. També mostrarem el panorama que devia presentar la contrada a mitjan segle xvi pel que fa a la dimensió demogràfica dels nuclis habitats. També aportarem les dades del

cens del 1708 per tal de concretar una línia general de comportament demogràfic entre mitjan segle XVI i l'inici del segle XVIII, deixant de banda els sacramentaris. Finalment oferirem i comentarem les xifres del segle XVIII.

Evolució del nombre de focs (1378-1708) a la Conca de Barberà

<i>Parròquia sufragània</i>	<i>Focs 1378</i>	<i>Focs 1497</i>	<i>Focs 1515</i>	<i>Focs 1553</i>	<i>Focs 1708</i>
Barberà	88	61	68	72	70
Ollers	6	5	5	6	8
Blancafort	90	54	53	50	69
L'Espluga de Francolí	107	179	133	151	167
Forès	111	24	22	28	24
La Guàrdia dels Prats	50	33	37	47	40
Montblanc	486	287	300	374	275
Lilla	28	8	5	10	32
Rojals	—	—	10	16	28
Montbríó de la Marca	4	—	—	2	15
Pira	34	20	21	21	30
Prenafeta	17	22	—	10	—
Rocafort	46	33	37	44	72
Vallverd de Queralt	9	6	7	10	14
Sarral	194	136	146	187	196
Solivella	63	34	36	45	74
Vallclara	61	25	—	31	30
Vilanova de Prades	—	9	14	20	35
Vilaverd	51	21	22	44	83
Vimbodí	77	111	—	137	65
TOTAL	1.522	1.069	1.017	1.305	1.327

El fogatge del 1365, absent de la nòmina anterior, atorga a la Conca de Barberà 1.297 focs. No l'hem inclòs en la relació per dos motius: per disposar-ne d'un altre de ben proper —1378— i, sobretot, pel fet que Barberà, l'Espluga, Montbrió de la Marca i Pira —llocs on exercia la senyoria l'Hospital de Sant Joan de Jerusalem— figuren com a taxats i, per tant, avaluats en conjunt. El mateix s'esdevé amb Vilanova, part integrant del comtat del Prades. Iglésies estima les omissions de l'ordre de 320 focs i la Conca, sense Tarrés, assoliria quasi els 1.600 focs, el 1365.

Només 13 anys més tard fou confeccionat un altre fogatge. D'aquest, que ja és en la relació anterior, només ens manquen les dades poblacionals de Rojals i Vilanova de Prades —una quarantena de focs, a tot estirar. La comarca tindria, amb els afegits al·ludits, uns 1.560 focs i hauria sofert un retrocés molt lleuger respecte a les dades del 1365.

Cal comentar els resultats de l'Espluga Jussana, amb 58 focs el 1378 i 130 el 1497, mentre que la Sobirana roman estancada en 49 entre ambdues dates. Són xifres dignes de sospita.

Iglésies afirma que la Conca, com Catalunya, s'esforçava a superar els estralls de la famosa epidèmia de pesta del 1348. D'altra banda, amb quasi 4 focs per quilòmetre quadrat, la comarca oferia una de les densitats més altes de Catalunya, per damunt del Vallès Occidental i el Maresme, per esmentar un parell de casos que avui poden semblar sorprenents.

La capital, Montblanc, era la setena població del Principat en nombre de focs, darrere de les quatre capitals de província actuals i de Tortosa i Puigcerdà. Ben a prop se situaven Cervera, que només tenia un foc menys, i Manresa, amb cinc de menys.

Tot i això, cal no oblidar que les xifres obtingudes són referides a una etapa en la qual el volum de poblament devia ser inferior —no sabem si poc o molt— a l'època anterior a l'inici de les dificultats demogràfiques, iniciades amb la carestia del 1333 —“lo mal any primer”— i continuades amb les epidèmies del 1348, 1362 i 1372.

Fins al 1497, 120 anys més tard, no tornem a disposar de dades aprofitables per a un estudi global de la Conca. Entre el 1378 i el 1497 s'havia escolat un període farcit de dificultats de diversa índole: des dels enfrontaments bèl·lics —Guerra Civil catalana del 1462-1472— fins a atacs importants de la pesta. En el curs de la guerra, Forès i Serral van ser incendiats i la pesta va fer fugir els diputats de Montblanc quan s'hi havien aplegat per celebrar-hi corts, al final del segle xv, tal com explica Iglésies.

El 1497 la Conca disposava d'un poblament de 1.069 focs, tot i que manquen els resultats de Montbrió i de Rojals. Podem arribar, com a màxim, a 1.100 llars, si hi afegim una estimació aproximativa del nombre de cases de les dues localitats. La pèrdua respecte del 1378 se situa vora el 30%.

La minva és general a tota la comarca, excepció feta de l'Espluga Jussana —de 58 focs a 130—, de Vimbodí —de 77 a 111— i Prenafeta —de 17 a 22. La desfeta demogràfica més impressionant la proporciona Forès —de 111 focs a 24—,

mentre que la capital en perd un 40% —de 486 a 287— i Sarral un 30% —de 194 a 136—, semblantment a Barberà —de 88 a 61. De tota manera i atès el fet que la minva és general arreu del país, la densitat assolida per la comarca —2,70 focs per quilòmetre quadrat— només és superada per 5 comarques.

Si insistim en l'anàlisi de l'evolució del nombre de focs de les diferents parròquies de la Conca entre el 1378 i el 1497, ens adonem d'una altra sèrie de factors. De les 20 localitats que figuren en un o altre recompte podem establir comparances en 17. D'aquestes, 14 perden població i només 3 en guanyen. Pel que fa als llocs que experimenten una minva de pobladors, detallem la següent gradació percentual:

- De 10,01 % a 20%: Ollers
- De 20,01 % a 30%: Rocafort i Sarral
- De 30,01 % a 40%: Barberà, Blancafort, la Guàrdia dels Prats i Vallverd
- De 40,01 % a 50%: Montblanc, Pira i Solivella
- De 50,01 % a 60%: Vallclara i Vilaverd
- De 70,01 % a 80%: Forès i Lilla

Les pèrdues afecten la pràctica totalitat de la comarca i en resulten especialment afectades les localitats de la zona sud —Vallclara i Vilaverd— i de l'àrea muntanyenca —Forès i Lilla.

La Conca pateix, en mitjana percentual, un degotall de l'ordre del 40%.

Les dades de 1515 han de ser més elevades, un cop efectuades les correccions oportunes. Si bé només podem comptar 1.017 focs, cal sumar-n'hi prop de 160, si més no, ja que manquen en el càlcul Vimbodí —111 focs el 1497—, Vallclara —25—, Montbrí —4, el 1378— i Prenafeta —22, el 1497.

Per tant, obtenim un total de 1.180 focs, aproximadament, que marquen un benefici de 80 respecte de les xifres d'encara no vint anys abans. No només la davallada demogràfica sembla aturada (Iglésies 1966: 79), sinó que el guany ja és clar. Certament, els escreixos favorables són minsos, però, a part de l'Espluga —que perd 46 focs—, la resta de ròssecs negatius són molt curts —1, 2 i 3 focs de minva per a Blancafort, Forès i Lilla, respectivament.

Per a l'any 1553 disposem de dades al complet. La comarca ha guanyat uns 130 focs respecte del 1515: passa de 1.180 focs a 1.305. Ateses les dades del 1497, el benefici és de poc més de 200 llars. Tot plegat, un 20% d'increment en poc més de mig segle. La densitat és de 3,25 focs per quilòmetre quadrat i Montblanc ocupa el dotzè lloc de les ciutats catalanes.

Entre el 1515 i el 1553 és possible d'efectuar comparacions de l'evolució del nombre de focs, que es manté en 16 de les 20 unitats de població que sotmetem a estudi. Certament, els resultats són ben diferents dels obtinguts quan comentem el període escolat entre el 1378 i el 1479: en 40 anys, no encara, 14 llocs guanyen habitants, 1 roman estable —Pira— i Blancafort mostra una pèrdua de 3 focs.

Aquesta dada global de creixement pot ser ampliada partint d'una estimació dels diversos percentatges d'increment en el nombre de focs:

- De 0,01% a 10%: Barberà
- De 10,01% a 20%: Ollers, l'Espluga Jussana, la Guàrdia dels Prats i Rocafort de Queralt
- De 20,01% a 30%: Forès, Montblanc, Sarral i Solivella
- De 40,01% a 50%: Vilanova de Prades i Vallverd

Mentre, Rojals creix en un 60% i Vilaverd i Lilla doblen, exactament, el nombre de focs.

Dat i debarut, és la zona sud i de muntanya la que experimenta un procés de recuperació més notable. També havia estat la que havia perdut més habitants entre el 1378 i el 1497.

Convé de retenir una altra dada: si bé en 120 anys —de 1378 a 1497— la mitjana de la minva de focs assoleix el 41%, en 40 anys, encara no —de 1515 a 1553—, la comarca es beneficia d'un increment mitjà de l'ordre del 38% o, en altres paraules, de gairebé un 1% d'augment mitjà anual. Si les dades dels fogatges són acceptables i orientatives, convindrem que la primera meitat del segle XVI presenta un aspecte molt més favorable de desenvolupament demogràfic que la totalitat del segle XV. Dissortadament, lluny dels fogatges, només podem oferir notes del segon perquè disposem d'uns llibres de defuncions d'aquella etapa.

S'imposa efectuar una altra comparació: dades del 1378 per un costat i xifres del 1553 per un altre. Un cop duta a terme, obtenim aquesta informació: d'un total de 18 llocs en què tenim el nombre de focs en ambdues dates —condició que no es dona a Rojals i Vilanova—, 14 en perden, 3 en guanyen i 1 resta equilibrat. Afirmem, doncs, que la Conca era més poblada en entrar al darrer quart del segle XIV que en arribar a la segona meitat del XVI.

Molt més? Sembla que força. La mitjana percentual de les pèrdues abraça el 36% dels valors del 1378 a les 14 localitats on es dona la situació de minva demogràfica. És clar que un parell de beneficis certament espectaculars —l'Espluga: de 107 a 151 focs i Vimbodí de 77 a 137 focs— rebaixen considerablement —fins el 16%— el valor anterior. A més, les densitats confirmen aquesta lleugera reculada: 3,83 habitants per quilòmetre quadrat el 1378 i 3,25 el 1553.

Pel que fa a la gradació percentual dels indrets a la baixa:

- De 0,01% a 10% : la Guàrdia dels Prats, Rocafort i Sarral.
- De 10,01% a 20%: Barberà.
- De 20,01% a 30%: Montblanc i Solivella.
- De 30,01% a 40%: Pira.
- De 40,01% a 50%: Vallclara, Prenafeta, Montbrió i Blancafort.
- De 50,01% a 60%: Vilaverd.
- De 60,01% a 70%: Lilla.
- De 70,01% a 80%: Forès.

De manera que podem tornar a comentar el fet que les pèrdues percentualment més notables es produeixen en les localitats encimbellades, cosa que el quadre següent, extret d'Iglésies (1966: 87), no fa més que confirmar:

<i>Metres d'altitud</i>	<i>1378 % de població</i>	<i>1497 % de població</i>	<i>1553 % de població</i>
250-500	82,50	86,50	88,00
501-750	10,50	10,00	8,50
751-1.000	7,00	3,50	3,50

Recordem que les localitats de la Conca es troben situades entre els 259 metres d'altitud, corresponents a Vilaverd, i els 977 de Rojals. El llogarret dels Cogullons, fora de la Conca estricta però dependent al segle XVIII de Rojals, ateny 1.042 metres (Iglésies 1966: 87).

No insistim en la hipòtesi de l'autor, el qual seguim en aquest punt, que atribueix l'alt percentatge de gent en llocs alterosos el 1378 a "la preexistència de la vida encastellada amb la permanència a les parts menys accessibles de la comarca d'un nombre relativament nombrós de camperols" (Iglésies, 1966: 87).

No ens hem d'estar d'aplicar un coeficient multiplicador —el 5— per tal de traduir el nombre de focs de cadascuna de les localitats de la Conca el 1553 i atansar-nos, ni que sigui aproximadament, al nombre d'habitants. El resultat ha estat:

- Llocs de 100 habitants com a màxim: 6
- Llocs entre 100 i 200 habitants: 4
- Llocs entre 201 i 300 habitants: 5
- Llocs de més de 300 habitants: 5

Ens trobem, doncs, en una comarca integrada per força llogarrets i pobles i unes quantes viles. Detallem-ho per grups i de menys a més poblat, tot situant entre parèntesis el nombre d'habitants obtinguts amb l'aplicació del coeficient susdit:

- Llocs de menys de 100 habitants: Montbrió de la Marca (10), Ollers (30), Lilla, Prenafera i Vallverd (50) i Rojals (80).
- Llocs d'entre 100 i 200 habitants: Vilanova de Prades (100), Pira (105), Forès (140) i Vallclara (155).
- Llocs d'entre 201 i 300 habitants: Rocafort i Vilaverd (220), Solivella (225), la Guàrdia dels Prats (235) i Blancafort (250).
- Llocs de més de 300 habitants: Barberà (360), Vimbodí (685), l'Espluga (755), Sarraí (935) i Montblanc (1.870).

A partir de mitjan segle XVI, tenim a l'abast documentació sacramental que informa del que succeeix. De tota manera, si acceptem les estimacions d'Aparici sobre el 1708 —efectuades en nombre de cases de cada lloc— acut ràpidament a la memòria la paraula *estagnació*: a la relació del 1708 només manquen les dades de

Prenafeta —10 focs el 1553— i el total puja a 1.327 cases. Recordem que el 1553 podíem sumar 1.305 focs.

És interessant de resumir la situació en un quadre:

Evolució de les parròquies de la Conca entre el 1553 i el 1708

<i>Guanyen focs</i>	<i>Perden focs</i>
Vilaverd (39)	Montblanc (99)
Solivella (29)	Vimbodí (72)
Rocafort (28)	la Guàrdia dels Prats (7)
Blancafort (19)	Forès (4)
L'Espluga (16)	Barberà (2)
Vilanova de Prades (15)	Vallclara (1)
Montbrió (13)	
Sarral (9)	
Pira (9)	

Podem observar que van ser les importants pèrdues demogràfiques patides per la capital i Vimbodí les que contribuïren a eixugar uns guanys tan majoritaris com poc importants.

Al llarg del període escolat entre el fogatge del 1553 i els primers censos del segle XVIII, i per al conjunt de Catalunya, han estat suggerides tres grans etapes, en funció dels resultats que ofereixen una dotzena de parròquies repartides (tot i que potser no prou representativament) per la geografia del Principat.

Així, del 1497 al 1626, la població catalana hauria experimentat un creixement del 111%, en gran manera com a producte de la immigració francesa. De tota manera, el percentatge ha estat obtingut a partir d'una arriscada extrapolació dels resultats vigatans del 1626. Del 1626 al 1655, la pèrdua hauria estat d'un 25%, a causa de la carestia i de la pesta (1628-1632), del gran atac de la mort negra (1648-1653) i dels efectes de la guerra dels Segadors (1640-1652). Del 1655 al 1717, la població va créixer un 42,2%, fet que tot just compensava les pèrdues anteriors i que va tenir un caràcter desigual en el territori.

Al llarg del segle XVIII, per ser més concrets entre el 1717 i el 1787, la població catalana va doblar els seus efectius. Tot i que els volums suggerits per les fonts censals i acceptats i corregits pels demògrafs són dispars (de 500.000 a 900.000 segons uns autors, de 700.000 a 1.200.000 segons altres), l'afirmació que encapçala el paràgraf és admesa sense gaires reserves. Segons sembla, el creixement demogràfic va ser fruit del manteniment d'unes altes taxes de natalitat (entorn del 45 per mil) alhora que es produïa un descens de la mortalitat ordinària adulta,

possiblement causada per la desaparició de la pesta bubònica, no suplantada amb el mateix grau d'impacte per paludisme, tifus i verola.

Territorialment, els guanys més notables van tenir lloc a les comarques de ponent i del sud, i les de menys creixement van ser la pirinenca i la prepirinenca, juntament amb el Vallès Oriental. Ateses les zones geogràfiques, l'increment a la Depressió Central va ser del 105,9%, en situació intermèdia entre les comarques litorals i prelitorals, amb un 135%, i el Pirineu i Prepirineu, amb un 67%.

Per a la Conca de Barberà, exposem els resultats que ofereixen els diversos censos setcentistes: el primer quadre recull les dades del nombre d'habitants el 1718 i el 1787, i el segon abasta tots els càlculs que mostren el detall del nombre de cases i de veïns a partir de les diverses estimacions censals. D'altra banda, cal especificar que les relacions estan ordenades per ordre alfabètic de parròquies i que les sufragànies figuren entrades cap a la dreta.

Nombre d'habitants segons els censos de població a la Conca de Barberà

<i>Localitat</i>	<i>Any 1718</i>	<i>Any 1787</i>
Barberà	324	629
Ollers	50	85
Blancafort	313	972
L'Espluga de Francolí	663	2.134
Forès	91	167
El Fonoll	9	—
Sabella	9	—
La Sala de Comalats	25	24
La Guàrdia dels Prats	130	341
Montblanc (amb Rojals)	1.115	3.101
Lilla	88	242
*Rojals	168	414
Montbrió de la Marca	66	159
Pira	83	426
Rocafort de Queralt	204	281
Vallverd de Queralt	62	68
El Cogul	—	9

<i>Localitat</i>	<i>Any 1718</i>	<i>Any 1787</i>
Sarral	929	2.383
Senan	35	175
Solivella	262	792
Vallclara	95	295
Vilanova de Prades	145	431
Vilaverd	232	793
La Riba	—	—
Vimbodí	308	1.227
Poblet	—	183
Torrelles	7	29
TOTAL	5.272	15.575

* Amb la Bartra, els Cogullons i el Pinetell.

Nombre de veïns i de cases segons les sèries censals a la Conca de Barberà

<i>Localitat</i>	1708	1719	1726	1754 ¹	1763	1773	1804-05
	<i>Cases</i>	<i>Veïns</i>	<i>Cases</i>	<i>Veïns</i>	<i>Veïns</i>	<i>Cases</i>	<i>Veïns</i>
Barberà	70	83	78	64	58	64	150
Ollers	8	10	8	7	6	7	16
Blancafort	69	100	70	60	62	70	190
L'Espluga de Francolí	167	150	150	175	192	278	580
Forès	24	24	30	90 (?)	32	30	—
El Fonoll	1	2	0	4	1	3	—
Sabella		2	—	1	1	—	—
La Sala de Comalats	4	6	5	3	5	5	—

¹ Nota dels editors: El cens del 1754 està extret del llibre col·lectiu *Noms i gent de la Conca de Barberà*. Barcelona, 1990. Pàgs. 35-36.

<i>Localitat</i>	1708	1719	1726	1754	1763	1773	1804-05
	<i>Cases</i>	<i>Veïns</i>	<i>Cases</i>	<i>Veïns</i>	<i>Veïns</i>	<i>Cases</i>	<i>Veïns</i>
*Montblanc	275	250	256	331	300	446	805
Lilla	32	34	34	25	34	43	88
**Rojals	28	35	31	24	37	38	59
Montbrió de la Marca	15	16	15	12	13	13	22
Pira	30	16	34	28	33	35	60
Rocafort de Queralt	72	62	65	34	50	60	128
Vallverd	14	16	15	12	12	10	20
El Cogul	—	—	—	—	—	—	
Sarral	196	230	243	208	280	313	600
Senan	11	11	11	—	—	—	31
Solivella	74	45	47	62	62	63	207
Vallclara	30	34	39	—	—	—	60
Vilanova de Prades	35	32	31	30	25	50	69
Vilaverd	83	71	84	80	100	93	182
La Riba	21	31	31	33	—	—	—
Vimbodí	65	80	103	—	—	—	325
Poblet	—	—	—	—	—	—	—
Torrelles	—	—	—	—	—	—	—
TOTAL	1.314	1.307	1.379	1.227	1.313	1.614	3.459

* Amb Rojalons.

** Amb la Bartra, els Cogullons i el Pinetell.

Bibliografia

- GRAU, Josep M. T.; Valentí GUAL; Roser PUIG: *Noms i gent de la Conca de Barberà*. Barcelona: Rafael Dalmau, Editor, 1990.
- IGLÉSIES FORT, Josep: “La població de la Conca de Barberà a través de la història”, dins *Actes de la VIII Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos. Montblanc, 1966*, pàgs. 75-94. Granollers: Ed. Montblanc, 1967. 187 pàgs.
- : *La població de les vegueries de Tarragona, Montblanc i Tortosa, segons el fogatge de 1496*. Reus: Associació d'Estudis Reusencs, 1987.
- : “El corregiment de Tarragona i la subdelegació de Montblanc l'any 1763”, dins *Butlletí de l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus*, núm. 31, vol. IV (1970), pàgs. 49-69.
- : “Una relació de pobles i de xifra de cases del Corregiment de Tarragona l'any 1773”, dins *Butlletí de l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus*, núm. 39, vol. IV (1974), pàgs. 441-450.
- : *El cens de Floridablanca, 1787. Estudi i transcripció*. Barcelona: Fundació Salvador Vives Casajuana, 1969-1970, 2 vols., 614 i 571 pàgs.
- : *Estadístiques de població de Catalunya el primer vicenni del segle XVIII*. Barcelona: Fundació Salvador Vives Casajuana, 1974, 3 vols.
- : *El fogatge del 1553. Estudi i transcripció*. Barcelona: Fundació Salvador Vives Casajuana, 1979-1980, 2 vols., 512 i 560 pàgs.
- JULIANO CORREGIDO, Dolores: “Evolució demogràfica a Barberà de la Conca”, dins *Aplec de Treballs*, núm. 7 (1985). Montblanc: Centre d'Estudis de la Conca de Barberà. Pàgs. 47-113.
- PORTA BLANCH, Josep: *Arreplec de dades per a la història de Barberà*. Edició a cura de Joan Fuguet Sans. Ajuntament de Barberà de la Conca, 1984. 430 pàgs.
- RECASENS LLORT, Josep: *Blancafort. Aproximació geogràfico-històrica*. Blancafort: Ajuntament de Blancafort, 1986. 385 pàgs.